

„Jeg har ingen Breve.“

„Nej, jeg veed jo godt, at du ikke i de senere Aar har staaet i Brevveksling med din Familje; men jeg tænker paa Fortiden, paa de første Aar, du var i København. Dengang skrev jo i alt Fald din Moder undertiden til dig, har du sagt. Og det er de Breve, jeg saa gerne engang vilde have Lov til at læse sammen med dig.“

„Det kan du ikke, . . . for jeg har dem ikke.“

„Hvor er de da?“

„Hvor de er? Jeg brændte dem, naar jeg havde læst dem.“

„Aa, Per — hvor kunde du —“

Hun fik ikke talt ud. Per havde taget sit Lommetørklæde frem og tørrede sig ned over Ansigtet dermed, som om han var bleven varm. Men hun havde set noget vaadt blinke i hans Øjenhaar og forstod, at han var kommen til at græde og vilde skjule det.

Det var første Gang, hun havde set nogen Følelse saa ganske betage ham; og hendes første Indskydelse var den at gaa hen til ham og slaa Armen om hans Hals. Men hendes Forstand og Erfaring sagde hende betids, at hun ikke skulde gøre det men lade, som om hun ingenting havde set. Desuden, — der var noget i denne stærke Grebet-hed, som vakte en angstfuld Anelse hos hende om Fare og samtidigt flygtigt kaldte paa hendes Skinsyge.

Hun blev siddende ganske stille, indtil Per af sig selv forlod Vinduet. Saa gik hun hen og tog ham under Armen. Og i nogen Tid gik de nu tavse frem og tilbage paa Gulvet.

Ak ja, hun følte det godt, hun var i denne Tid